



*Sutraen om børns påskønnelse
af forældrenes store venlighed
og om hvor vanskeligt det er
at gengælde den*



Tilegnet alle forældre

Hjertelig tak til sponsorerne af denne publikation,
som har muliggjort, at den kan uddeles vederlagsfrit!

Oversat fra "Filial Piety Sutra",
udgivet af Bikshuni Heng Ch'ih og Upasika Susan Rounds

Dansk oversættelse: Getsulma Tenzin Drolkar (Bodil Wellendorf)
Tak for korrekturlæsning til Elisabeth Andersen og Jens Jørgen Nissen

Phendeling Tryk
ISBN NR: 978-87-991989-3-1



*Sutraen om børns påskønnelse af forældrenes store
venlighed og om hvor vanskeligt det er at gengælde den*

Således har jeg hørt: Engang opholdt Buddha sig i Shravasti, i Jetalunden, i De Forældreløses og Eneboernes Velgøreres Have, sammen med en forsamling af store bikkhuer, i alt tolvhundrede og halvtreds, og sammen med alle bodhisattvaerne, i alt otteogtrediv tusind.

På den tid førte Den af Verden Hædrede Den Store Forsamling mod syd. Pludselig kom de forbi en bunke knogler, der lå ved vejsiden. Den af Verden Hædrede vendte sig mod knoglerne, berørte jorden med alle sine fem lemmer og bøjede sig respektfuldt.

Ananda samlede sine hænder og spurgte Den af Verden Hædrede: "Tathagathaen er de tre rigers store lærer og den medfølgende fader til væsnerne, der er født på de fire forskellige måder. Han respekteres og æres af hele forsamlingen. Hvad er årsagen til, at han nu bøjer sig for en bunke tørre knogler?"

Buddha svarede Ananda: "Selvom I alle er mine fremmeste disciple og har været medlemmer af sanghaen længe, så har I dog alligevel ikke opnået nogen dybere forståelse. Denne bunke knogler kunne have tilhørt mine forfædre. De kunne have været mine forældre i mange tidligere liv. Det er grunden til, at jeg nu bøjer mig for dem".

Buddha fortsatte med at tale til Ananda: "De knogler vi ser på, kan deles i to grupper: En gruppe bestående af knogler fra mænd, hvide og tunge. En anden gruppe bestående af knogler fra kvinder, sorte og lette".

Ananda sagde til Buddha: "O Du, som er Den af Verden Hædrede, i deres levetid smykker mænd deres kroppe med klæder, bælt, sko, hatte og andre smukke klæder for at fremstå mandige. Så længe kvinder er i live, anlægger de kosmetik, parfumer, pudder og elegante dufte, der smykker deres kroppe, for at fremstå kvindelige. Når de så en gang dør, er alt, hvad der bliver tilbage, deres knogler. Hvordan kan man skelne dem fra hinanden? Jeg beder dig lære os, hvordan du skelner mellem dem".

Buddha svarede Ananda: "Hvis mænd i deres levetid opsøger templer, lytter til forklaringer af sutra- og vinaya-tekster, er ærbødige over for De Tre Juveler og reciterer Buddhas navn, vil deres knogler være hvide og tunge, når de dør.

De fleste kvinder i verden har derimod ringe visdom og er fyldt med emotioner. De føder børn, og fordi de føler, at det er deres pligt, opdrager de dem. Alle børn har brug for deres

moders mælk for at overleve og som næring, og den mælk transformeres af moderens blod. Hvert barn drikker et tusind og tohundrede gallons af dets moders mælk. På grund af denne dræning af moderens krop, medens barnet tager mælken som sin næring, bliver moderen slidt og udtæret, og hendes knogler bliver sorte og lette.

Da Ananda hørte disse ord, følte han en smerte i sit hjerte, som om han var blevet gennemboret, og græd stille. Han sagde til Den af Verden Hædrede: ”Hvordan kan man gengælde sin moders venlighed og dyd?”

Buddha svarede Ananda: ”Lyt opmærksomt, og jeg vil detaljeret forklare dig det. Fosteret vokser i ti måne-måneder i sin moders mave. Hvilken bitterlig tid hun gennemgår, medens det opholder sig dér! I graviditetens første måned er fosterets liv så usikkert som en dugdråbe på et græsstrå: Det vil højst sandsynligt ikke vare fra morgen til aften, men være forsvundet ved middagstid.

I den anden måne-måned størkner fosteret som yoghurt. I den tredje måned er det som koaguleret blod. I graviditetens fjerde måned begynder fosteret at antage en let menneskelignende form. I løbet af den femte måned begynder fosteret at udvikle de fem lemmer – arme, ben og hoved – inde i moderens mave. I graviditetens sjette måned begynder barnet at udvikle essensen af de seks sanser: Øjne, ører, næse, tunge, følesans og sind. I løbet af den syvende måned formes de tre hundrede og tres knogler og led, og de fireogtredivetusind hårporer fuldstændiggøres også. I graviditetens ottende måne-måned formes intellektet og de ni åbninger. Når det når den niende måned, har barnet lært at fordøje de forskellige slags næring og mad, som det indtager. For eksempel kan det optage essensen af ferskner, pærer, bestemte rodfrugter og de fem slags korn.

Inde i moderens krop hænger de faste organer, der tjener til forråd, nedad, medens de hule organer, der bruges til forarbejdning, snor sig opad. Det kan sammenlignes med tre bjerge, der hæver sig fra jordens overflade. Vi kan kalde disse tre bjerge for Bjerget Sumeru, Karmabjerget og Blodbjerget. De tre bjerge støder sammen og danner en bjergkæde i et mønster af høje toppe og dybe dale. Således danner koagulationen af moderens blod fra hendes indre organer én eneste substans, som bliver til barnets næring.

I løbet af svangerskabets tiende måned færdigudvikles fosteret og er klart til at blive født. Hvis barnet respekterer sine forældre højt, vil det blive født med samlede hænder, og fødslen vil være fredelig og lykkevarslende. Moderens krop vil være uskadt af fødslen, og hun vil ikke lide smerte. Hvis barnet derimod er af en meget rebelsk natur, vil det skade moderen, rive hendes lever og hjerte fra hinanden og blive viklet ind i hendes knogler. Fødslen vil føles som at blive skåret med tusind knive eller som at blive stukket i hjertet med titusind skarpe sværd. Således er smerterne ved at føde et rebelsk og ulydigt barn.

For at forklare det mere nøjagtigt: Der findes ti slags venlighed, som en moder viser sit barn:

Den første er venligheden ved at beskytte barnet og sørge for det, medens det er i moders liv.

Den anden er venligheden ved at udholde lidelsen under fødslen.

Den tredje er venligheden ved at glemme smerten, så snart barnet er født.

Den fjerde er venligheden ved at spise al det bitre selv og gemme det søde til barnet.

Den femte er venligheden ved at flytte barnet til et tørt sted og selv ligge, hvor der er vådt.

Den sjette er venligheden ved at amme barnet ved brystet, ernære det og opdrage det.

Den syvende er venligheden ved at vaske snavset væk.

Den ottende er venligheden ved altid at tænke på barnet, når det er på rejse langt væk.

Den niende er venligheden ved dyb omsorg og hengivenhed.

Den tiende er venligheden ved fuldstændig medlidenhed og interesse.

1. Venligheden ved at beskytte barnet og sørge for det, medens det er i moders liv:

Årsagerne og omstændighederne fra forgangne kalpaer vokser sig tunge, indtil barnet i dette liv havner i sin moders mave. Som månederne går, udvikler de fem vitale organer sig. Inden for syv uger begynder de seks sanseorganer at vokse. Moderens krop bliver tung som et bjerg. Fostrets bevægelser og ikke-bevægelser er som en kalpisk storm-katastrofe. Moderens fine klæder falder ikke mere så smukt, og hendes spejl samler støv.

2. Venligheden ved at udholde lidelsen under fødslen:

Graviditeten varer ti måne-måneder og kulminerer i svære veer, når fødslen nærmer sig. I mellemtiden er moderen alvorligt syg hver morgen, og om dagen er hun søvnig og træg. Hendes angst og ophidselse lader sig kun vanskeligt beskrive; kummer og tårer fylder hendes bryst. I smerte betror hun sin familie, at hun frygter for, at døden skal overmande hende.

3. Venligheden ved at glemme smerten, så snart barnet er født:

Den dag den medfølende moder føder barnet, åbner hendes fem organer sig på vid gab og efterlader hende fuldstændigt udmattet i krop og sind. Blodet flyder som fra et slagtet lam; men da hun hører, at barnet er sundt, overvældes hun af

tiltagende glæde. Men sorgen vender tilbage efter glæden, og smerten får i hendes indvolde.

4. Venligheden ved at spise al det bitre selv og gemme det søde til barnet:

Begge forældres kærlighed er oprigtig og dyb. Der er ingen ende på deres omsorg og hengivenhed. Utrætteligt gemmer moderen det søde til barnet og spiser det bitre selv uden at klage. Hendes kærlighed er stor, og hendes følelser er svære at bære; hendes venlighed er dyb og ligeledes hendes medfølelse. Kun optaget af om barnet bliver mæt, taler hun ikke om sin egen sult.

5. Venligheden ved at flytte barnet til et tørt sted og selv ligge, hvor der er vådt:

Moderen er rede til at blive våd, blot barnet kan forblive tørt. Med sine to bryster tilfredsstiller hun dets sult og tørst. Hun beskytter det mod vind og kulde ved at dække det med sit ærme.

På grund af sin venlighed hviler hun sjældent på puden, og alligevel er hun lykkelig, blot barnet har det godt. Den venlige moder søger ingen lindring for sin egen skyld.

6. Venligheden ved at amme barnet ved brystet, ernære det og opdrage det:

Den venlige moder er som jordkloden. Den strenge fader er som den altomfattende himmel: Den ene dækker ovenfra, den anden beskytter nedefra. Forældrenes venlighed kender intet had eller vrede mod deres afkom og de bliver ikke nedtrykte, selv hvis barnet fødes som krøbling.

Efter at moderen har båret barnet i sin mave og født det, drager forældrene sammen omsorg for det og beskytter det indtil deres dages ende.

7. Venligheden ved at vaske snavset væk:

Engang havde hun et smukt ansigt og en fortryllende skikkelse, hendes sind var stærkt og levende. Hendes øjenbryn var som friske, grønne pilegrene, hendes teint ville have fået en rød rose til at skamme sig. Men hendes kærlighed er så dyb, at hun vil give afkald på et smukt ansigt. Selvom det skader hendes konstitution at vaske snavset væk, handler den venlige moder udelukkende for sine sønners og døtres skyld og lader beredvilligt sin skønhed falme.

8. Venligheden ved altid at tænke på barnet, når det er på rejse langt væk:

Ens kæres død er svær at udholde. Men også adskillelse er smertefuld. Når barnet er på rejse i det fjerne, bekymrer moderen sig hjemme i landsbyen. Fra tidlig morgen til sen aften er hendes tanker ved barnet, og tusind tårer falder fra hendes øjne. Som en hun abe, der græder stille af kærlighed til sit barn, går hendes hjerte stykke for stykke itu.

9. Venligheden ved dyb omsorg og hengivenhed:

Hvor er forældres venlighed og omsorg dog stor! Deres venlighed er dyb og vanskelig at gengælde. Beredvilligt gennemgår de lidelser for barnets skyld. Hvis barnet må arbejde hårdt, lider de. Hvis de hører, at det er rejst langt bort, frygter de, at det må ligge ude i kulden om natten. Selv hvis deres sønner og døtre lider blot et lille øjeblik, vil det koste forældrene smerte i lang tid.

10. Venligheden ved fuldstændig medlidenhed og interesse:

Forældres venlighed er dyb og stor. Deres omsorg holder aldrig op. Hver dag er deres tanker ved barnet, så snart de vågner. Uanset om børnene opholder sig nærvæd eller i det fjerne, tænker forældrene ofte på dem. Selv hvis moderen lever i hundrede år, vil hun konstant bekymre sig om sit firsårige barn! Vil du vide, hvornår sådan en venlighed og

kærlighed holder op? Den begynder ikke engang at aftage, førend hendes liv er forbi!

Buddha sagde til Ananda: "Når jeg tænker på de levende væsener, ser jeg, at de, selvom de er født som mennesker, er uvidende og træge i deres tanker og handlinger. De skænker ikke deres forældres store venlighed og fortjeneste en tanke. De har ingen værdsættelse og vender ryggen til venligheden og til det, som er passende. De mangler menneskelighed, og er hverken ærbødige eller forstandige.

I de ti måneder graviditeten varer, føler moderen ubehag, hver gang hun rejser sig, som om hun løftede en tung byrde. Som en kronisk invalid er hun ude af stand til at holde mad og drikke i sig. Når de ti måneder er gået, og tiden for fødslen kommer, gennemgår hun alle mulige slags smerter og lidelser, for at barnet kan blive født. Hun frygter for sit eget liv som et lam eller en gris, der venter på at blive slagtet. Blodet flyder ud over hele jorden. Dette er de lidelser, hun gennemgår.

Så snart barnet er født, gemmer hun alle de søde sager til barnet og spiser selv det bitre. Hun bærer barnet og ernærer det og vasker dets urenheder bort. Hun skyr ingen møje eller vanskelighed for barnets skyld. Hun udholder både kulde og varme uden nogen sinde at nævne, hvad hun har gennemgået. Hun giver barnet den tørre plads og sover selv på den fugtige. I tre år nærer hun barnet med sin mælk, som transformeres fra blodet i hendes egen krop.

Forældre leder og råder uophørligt deres børn om sømmelighed og moral, mens de unge udvikler sig til voksne. De arrangerer ægteskab for dem og forsyner dem med ejendom og rigdom eller udtænker veje til at skaffe dem det. De tager dette ansvar og besvær på sig med stor møje og iver og taler aldrig nogensinde om deres omsorg og venlighed.

Hvis en søn eller datter bliver syg, er forældrene så bekymrede og ængstelige, at de er lige ved selv at blive syge. De bliver ved barnets side og drager hele tiden omsorg for det og er ikke lykkelige, førend barnet igen er blevet rask. På denne måde sørger de for deres børn og opretholder håbet om, at deres efterkommere snart må udvikle sig til modne voksne.

Hvor trist at børnene gengælder det ved ikke at agte forældrene! Når de taler med slægtninge, som de burde ære, viser børnene ingen føjelighed. Når de burde være høflige, er de uopdragne. De ser fjendtligt på dem, som de skulle møde med veneration og fornærmer deres onkler og tanter. De skænder på deres søskende og ødelægger enhver familiefølelse, som måtte have været mellem dem. Sådanne børn har ingen agtelse eller fornemmelse for, hvordan man bør opføre sig.

Børn kan være veluddannede, men hvis de ikke har nogen respekt for forældrenes kærlighed, vil de ikke agte deres anvisninger og ikke rette sig efter reglerne. Sjældent vil de følge forældrenes råd. De er kontrære og rebelske, når de er sammen med deres brødre. De kommer og går uden at give forældrene besked. Deres tale og handlinger er meget arrogante, og de handler impulsivt uden at konsultere andre. Sådanne børn ignorerer forældrenes formaninger og straf og er ligeglade med deres onklers advarsler. Samtidig er de umodne og har bestandigt behov for de ældres opsigt og beskyttelse.

I løbet af sådanne børns opvækst bliver de mere og mere stædige og ukontrollerede. De er helt igennem utaknemmelige og vrangvillige. De er trodsige og hadefulde og afviser både familie og venner. De plejer venskab med fordærvede mennesker, og under deres indflydelse antager de

snart de samme dårlige vaner som dem. Således lærer de at antage det forkerte for rigtigt.

Sådanne børn lokkes måske af andre til at forlade deres familie og leve i andre byer og derved lade deres forældre i stikken og vrage deres hjemby. De bliver måske handelsmænd eller embedsmænd og svælger i komfort og overflod. Måske gifter de sig i hast, og den nye forbindelse forhindrer dem i at vende hjem for lange tider.

Eller de bliver, fordi de bor i fremmede byer, uforsigtige og finder sig selv som offer for sammensværgelser eller anklaget for forbrydelser. Måske bliver de uretfærdigt fængslet. Eller de bliver måske hjemsøgt af sygdomme og kommer i ulykke og vanskeligheder og må lide under skrækkelige smerter og fattigdom, sult og udtæring uden nogen til at tage sig af dem. Foragtet og uelsket af andre er de overladt til gaden. Måske ender deres liv under sådanne omstændigheder. Ingen vil forsøge at redde dem. Deres kroppe vil svulme op, rådne, opløses, være udsat for solen og blæses bort af vinden. Deres hvide knogler vil falde fra hinanden og spredes, når disse børn finder deres sidste hvilested i snavset i en eller anden by. Disse børn vil aldrig mere opleve et lykkeligt gensyn med familie og slægtninge. De vil heller aldrig få at vide, at deres gamle forældre sørger over og bekymrer sig for dem. Forældrene er måske blevet blinde af at græde eller blevet syge på grund af dyb kummer og fortvivlelse. Hele tiden tænker de på deres børn, og måske dør de, men selv hvis de bliver en ånd, vil deres sjæl hænge ved denne tilknytning, og de vil være ude af stand til at give slip på den.

Andre af disse utaknemmelige børn stræber måske ikke efter at lære noget, men bliver i stedet interesserede i mærkelige og bizarre ting. Sådanne børn kan være nederdrægtige, grove og stædige og finde behag i tidsfordriv, der er fuldstændigt

nytteløst. De deltager måske i slagsmål og tyveri eller kommer i klammeri med hele byen på grund af ballade eller drikkeri. Som om deres egne udsvævelser ikke var nok, lokker de til deres forældres yderligere fortrydelse deres brødre til at deltage.

Hvis sådanne børn bor hjemme, forlader de huset tidligt om morgenen og vender ikke hjem før sent om natten. De spørger aldrig til forældrenes befindende eller sørger for, at de ikke lider under varme eller kulde. De spørger hverken om morgenen eller om aftenen til, hvordan forældrene har det, ikke engang den første eller femtende dag i måne-måned. Det falder dem virkelig aldrig ind at spørge, om forældrene har sovet godt og roligt. Sådanne børn har simpelthen ikke den mindste omsorg for deres forældres velbefindende. Når disse børns forældre bliver gamle, og deres fremtoning bliver mere slidt og gebrækkelig, skammer de sig over at blive set sammen dem og skælder dem ud og undertrykker dem.

Sådanne respektløse børn kan ende med en fader, som er blevet enkemand, eller med en moder, som er blevet enke. De enlige forældre bliver ladet alene i tomme huse og føler sig som gæst i deres eget hjem. De må udholde kulde og sult uden at nogen berøres af deres nød. Måske græder de uophørligt, sukkende og klagende fra morgen til aften. Det ville kun være rimeligt, hvis børnene sørgede for den foretrukne mad og drikke til deres gamle forældre, men børn uden ansvarsfølelse overser helt deres forpligtelser. Skulle de gøre et forsøg på at hjælpe deres forældre med et eller andet, skammer de sig og frygter, at folk vil le af dem. Samtidig kan sådanne efterkommere være ødsle med mad og kostbarheder til deres egne hustruer og børn uden at skænke den dermed forbundne møje og slid en tanke. Andre sådanne respektløse efterkommere kan være så bange for deres hustruer, at de

efterkommer alle deres ønsker. Men forældrenes bønner ignorerer de og er fuldstændigt uberørt af dem.

Det kan forekomme, at døtre, som før deres ægteskab havde agtelse for forældrene, bliver mere og mere oprørske, så snart de er blevet gift. Det kan være så slemt, at døtrene bliver hævngherrige og fyldt med had, blot forældrene viser den mindste misbilligelse. Derimod bærer de ægtemandens skældud og slag med godt humør, også selvom ægtemanden er en udenforstående med fremmed efternavn og familieband. Disse pars emotionelle bånd er dybt forvirrede, og dog holder sådanne døtre forældrene på afstand. De følger måske deres ægtemænd, når disse flytter for at slå sig ned i en anden by, og lader deres forældre fuldstændigt alene tilbage. De savner dem ikke og bryder ganske enkelt helt forbindelsen. Forældrene, der aldrig hører fra deres døtre, føler uophørligt sorg og er så overvældede af græmmelse, som var de hængt op med hovedet nedad. Alle deres tanker drejer sig om, hvornår de kan få børnene at se, sådan som en tørstende længes efter vand. Deres kærlige tanker om børnene hører aldrig op.

Fortjenesten ved forældrenes kærlige venlighed er uendelig og grænseløs. Hvor er det dog vanskeligt at gengælde den, hvis man begår den fejl at være utaknemmelig!"

Alle i forsamlingen kastede sig på jorden, efter at de havde hørt Buddha tale om forældrenes dybe kærlighed, og begyndte at slå sig for brystet, indtil der flød blod ud af alle porer. Mange faldt bevidstløst til jorden, medens andre stampede med fødderne af sorg. Det varede længe, før de fik kontrol over sig selv. Med høj stemme klagede de: "Hvilken smerte! Hvilken smerte! Hvor smerteligt! Hvor smerteligt! Vi er alle misdædere. Vi er som forbrydere, der aldrig er vågnede, ligesom dem, der går i søvne en mørk nat. Først nu forstår vi

vores misgerninger, og det river vores indre itu. Vi håber nu, at Den af Verden Hædrede vil fatte medlidenhed med os og redde os. Vi beder dig fortælle os, hvordan vi kan gengælde vores forældres dybe venlighed!"

Da talte Tathagataen til forsamlingen ved hjælp af otte særligt dybe og rene toner: "Enhver af jer bør vide dette. Jeg vil nu forklare jer de forskellige aspekter af dette tema."

"Selv hvis der fandtes en person, der bar sin fader på sin venstre skulder og sin moder på sin højre, og hans knogler derved blev malet til støv på grund af vægten af dem, og selvom han gik rundt om Mount Sumeru i hundrede tusinde kalpaer indtil blodet flød fra hans fødder og dækkede hans ankler, så ville den person stadigvæk ikke have gengældt sine forældres dybe venlighed."

"Selv hvis der fandtes en person, som skar kødet fra sin egen krop for at ernære sine forældre med det i en kalpa med hungersnød, og selv hvis han gjorde det så mange gange, som der er støvkorn i hundrede tusinde kalpaer, så ville den person stadigvæk ikke have gengældt sine forældres dybe venlighed."

"Selv hvis der fandtes en person, der tog en skarp kniv og skar sine øjne ud med den for at give dem som en ofring til Tathagataen for sine forældres skyld og fortsatte med at gøre det i hundrede tusinde kalpaer, så ville den person stadigvæk ikke have gengældt sine forældres dybe venlighed."

"Selv hvis der fandtes en person, der for sine forældres skyld tog tusind skarpe sværd og gennemborede sin krop med dem alle samtidigt, sådan at de gik ind i kroppen i den ene side og ud gennem den anden og fortsatte med det i hundrede

tusinde kalpaer, så ville den person stadigvæk ikke have gengældt sine forældres dybe venlighed."

"Selv hvis der fandtes en person, der for sine forældres skyld brugte en skarp kniv til at skære sit hjerte og sin lever ud sådan at blodet flød og dækkede jorden og fortsatte med at gøre det i hundrede tusinde kalpaer, så ville den person stadigvæk ikke have gengældt sine forældres dybe venlighed."

"Selv hvis der fandtes en person, der for sine forældres skyld slog sine knogler sønder indtil marven og fortsatte med det i hundrede tusinde kalpaer, så ville den person stadigvæk ikke have gengældt sine forældres dybe venlighed."

"Selv hvis der fandtes en person, der slugte smeltede jernkugler for sine forældres skyld og fortsatte med det i hundrede tusinde kalpaer, så ville den person stadigvæk ikke have gengældt sine forældres dybe venlighed."

Da de havde hørt Buddha tale således om forældrenes godhed, græd alle i forsamlingen stille tårer og følte en brændende smerte i hjertet. De tænkte dybt over det og blev samtidig meget skamfulde og sagde til Buddha: "O du, Den af Verden Hædrede, hvordan kan vi gengælde vores forældres dybe godhed?"

Buddha svarede: "Buddhas disciple, hvis I ønsker at gengælde jeres forældres venlighed, så mangfoldiggør denne sutra på deres vegne. Recitér denne sutra på deres vegne. Fortryd jeres fejltrin og overtrædelser . Bring ofringer til De Tre Juveler på deres vegne. Hold løftet om ren næring på deres vegne. Øv jer i gavmildhed og kultivér de velsignelser, I modtager på deres vegne. Hvis I er i stand til at gøre dette,

opfører I jer som børn med behørig agtelse for jeres forældre. Hvis I ikke gør disse ting, så er I på vej mod helvede."

Buddha sagde til Ananda: "Hvis en person ikke har behørig agtelse for sine forældre, så vil han, når hans liv er slut, havne direkte i Avici-helvedet. Dette store helvede har et omfang af firs tusind yojanas og er omgivet af jern-mure på alle sider. Foroven er det dækket af net, og bunden af det er af jern. En kæmpemæssig ild brænder vildt, medens tordenen brager og lysende tordenkiler sætter alt i brand. Smeltet messing og flydende jern bliver hældt over misdædernes kroppe. Messinghunde og jernslanger spyrr konstant ild og røg, som brænder misdæderne og koger deres kød og fedt til grød."

"Åh, hvilken lidelse! Vanskelig at udholde, vanskelig at udholde! Der er pæle, kroge, spyd og lanser, jern-hellebarder og jern-kæder, jern-hamre og jern-syle. Det regner med hjul med jern-knive. Misdæderen hugges, hakkes eller stikkes og udsættes for disse grusomme straffe i kalpaer uden ende. Derefter indgår de i de omgivende helveder, hvor deres hoveder dækkes med brændende kar, medens jern-hjul ruller over deres kroppe både horisontalt og vertikalt, indtil deres indvolde er blotlagte, og deres knogler og kød er mast til grød. I løbet af én eneste dag fødes og dør de myriader af gange. Disse lidelser er resultatet af at have begået de fem skrækkelige handlinger og af at have været utaknemmelig mod ens forældre, medens man var i live."

Alle i Den Store Forsamling græd stille af sorg, da de havde hørt Buddha tale om forældrenes store venlighed, og spurgte ham: "Hvordan kan vi i dag gengælde vores forældres dybe venlighed?"

Buddha sagde: "Buddhas disciple, hvis I ønsker at gengælde deres venlighed, så mangfoldiggør denne sutra på vegne af dem. Det er i sandhed at gengælde deres venlighed. Hvis man kan trykke én kopi, vil man se én Buddha. Hvis man kan trykke ti kopier, vil man se ti buddhaer. Hvis man kan trykke et hundrede kopier, vil man se et hundrede buddhaer. Hvis man kan trykke et tusind kopier, vil man se et tusind buddhaer. Hvis man kan trykke ti tusinde kopier, vil man se ti tusinde buddhaer. Det er den kraft, der skabes, når gode mennesker trykker sutraer. Alle buddhaerne vil for altid beskytte sådanne mennesker med deres venlighed og kan straks sørge for, at deres forældre bliver genfødt i himlene, hvor de vil nyde alle mulige slags glæder og forlade helvedernes lidelser."

Ved at høre dette, følte Ananda og resten af Den Store Forsamling - asuraer, garudaer, kinnaraer, maharogaer, mennesker og ikke-mennesker og andre, så vel som guder, drager, yakshaer, gandarvaer, hjul-drejende viise konger og alle de mindre konger - hårene rejse sig på kroppen. De græd bitterligt og var ude af stand til at kontrollere sig. De aflagde alle dette løfte: "Vi vil hellere have, at vores kroppe bliver pulveriserede til små støvpartikler i et hundrede tusinde kalpaer end nogensinde fra nu og indtil verdens ende gå imod Buddhas viise belæringer. Vi ville hellere have, at vores tunger blev trukket ud i en fuld yojanas udstrækning, og en jern-plov kørte over dem i hundrede tusinde kalpaer; vi ville hellere have, at et hundrede-tusind-bladet hjul kørte frem og tilbage over vores kroppe end gå imod Tathagataens viise belæringer. Vi ville hellere have, at vores kroppe blev fanget i et jern-net i hundrede tusinde kalpaer, end gå imod Tathagataens viise belæringer. Vi ville hellere have, at vores kroppe blev hugget, hakket, lemlæstet og mejslet i ti millioner stykker, så vores hud, kød, led og knogler blev

fuldstændigt adskilt, end nogensinde gå imod Tathagataens viise belæringer.

På det tidspunkt rejste Ananda sig med værdighed og fred fra sit sæde og spurgte Buddha: "Oh, Du af Verden Hædrede, hvilket navn skal den sutra have, når vi handler i overensstemmelse med den og opretholder den?"

Buddha svarede Ananda: "Denne sutra kaldes

*Sutraen om børns påskønnelse
af forældrenes store venlighed
og om hvor vanskeligt det er
at gengælde den*

Brug det navn, når I handler i overensstemmelse med den og opretholder den."

Den Store Forsamling af guder, mennesker, asuraer og de andre blev fuldstændigt henrykte over at høre, hvad Buddha havde sagt. De troede på det, modtog det og ofrede ved at handle i overensstemmelse med det, bukkede og trak sig tilbage.

Dette er dharma-materiale. Det har kraft til at vise en vej til befrielsen og bør derfor behandles med respekt. Hvis du har brug for at skille dig af med det, er det bedre at brænde det end at smide det ud sammen med andet affald.

Dharma-materiale kan brændes ved først at recitere OM AH HUM og derefter visualisere, at tekstens bogstaver smelter sammen med AH, som absorberes af dig. Teksten kan nu brændes.

PHENDELING - Center for Tibetansk Buddhisme

Nørregade 7 B, 2.th

1165 Kbh. K

www.phendeling.dk, info@phenveling.dk

4059 4508

PHENDELING TRYK

ISBN NR: 978-87-991989-3-1